

Arrest

nr. 87 314 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn afkomstig van Yaoundé. Terwijl u in de secundaire school zat was u niet geïnteresseerd in jongens en had u reeds beperkte seksuele ervaringen met meisjes van het internaat waar u school liep. U had vervolgens een korte relatie met een man maar omdat u geen seksuele gevoelens voor hem had besloot u geen relaties met mannen meer aan te gaan. Aan de universiteit van Douala had u vervolgens een eerste seksuele relatie met een vrouw, (L.). Omdat (L.) naar Nigeria vertrok om er verder te studeren, beëindigden jullie jullie relatie. In augustus 2011 startte u vervolgens een relatie met (J.), die u had leren kennen tijdens uw inschrijving aan de universiteit van Yaoundé. Jullie deden heel wat dingen samen. Op een dag ging u met (J.) naar het huis van haar ouders die er niet waren. (J.) moest een oogje in het zeil houden in het huis tijdens hun afwezigheid. Jullie begonnen sex te hebben met elkaar in een kamer en vergaten de deur te

sluiten waarop (J.)'s vader binnenstormde en jullie naakt zag. (J.) glipte hierop weg maar u werd door haar vader geslagen. Vervolgens belde (J.) vader de politie. De politie vroeg u waar u het lef haalde in het huis van de 'commissioner' sex te hebben met zijn dochter. Tijdens de rit naar het politiekantoor werd u door de agenten geslagen en verkracht. In het politiekantoor werd u opgesloten in een cel met andere vrouwen. U zag er een vrouw die u kende die haar zoon kwam opzoeken. U vroeg haar uw moeder op de hoogte te brengen van het feit dat u in de gevangenis zat. Uw moeder zocht u op en was erg verrast wanneer ze hoorde dat u lesbisch bent. Ze keerde later terug met uw vader die erg boos was en u ontferde. U werd op het politiekantoor nog geslagen op uw nek waardoor u het bewustzijn verloor. U werd vervolgens wakker in het ziekenhuis. Daar verbleef u een week waarop een politieagent u naar buiten leidde en u naar uw moeder bracht nadat die hem hiervoor betaald had. Uw moeder bracht u onmiddellijk naar Douala waarop ze terugkeerde naar Yaoundé om er uw spullen te gaan ophalen in uw appartement. De eigenaar van uw appartement gaf haar de raad u ver weg te brengen omdat de politie u nog was komen zoeken. Hierop begon uw moeder uw vertrek uit Kameroen te regelen. Op 9 januari 2012 gingen jullie naar de luchthaven waar u samen met een smokkelaar het vliegtuig nam naar België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen betreffende uw lesbische geaardheid, die ernstig doen twifelen aan de geloofwaardigheid ervan. **Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde lesbische geaardheid.**

Zo verklaarde u steeds wanneer gepeild werd naar hoe u uw lesbische geaardheid ontdekte en op dit moment ziet, dat dit voortkwam en komt uit het feit dat u geen seksuele gevoelens voor mannen zou hebben en dat u 'niet aan relaties met mannen doet'. U haalt aan meer genot te hebben met een vrouw dan met een man (zie gehoor CGVS, p.3, 5, 6, 8). U verwijst echter steeds naar het seksuele aspect van een relatie en laat andere gevoelens achterwege wanneer gepeild wordt naar hoe u uw seksuele geaardheid zelf ziet. U leidt uw lesbische geaardheid af uit de vaststelling dat u met de man met wie u een eerdere relatie had, geen seksueel genot kende. Ook over uw partner (J.) verklaart u trouwens dat zij geen relaties met mannen meer wou aangaan omdat ze reeds teveel teleurstellingen had gehad met mannen waarop ze zou gestopt zijn relaties aan te gaan met mannen (zie gehoor CGVS, p.3). Deze verklaringen laten uitschijnen dat het aangaan van een lesbische relatie in Kameroen een haalbaar alternatief is voor iemand bij wie een heteroseksuele relatie niet (meer) seksueel bevredigend is gebleken of die teleurgesteld is in een heteroseksuele relatie. Dit is een merkwaardige voorstelling van de werkelijkheid in Kameroen, waar homofobie heerst en het dus niet voor de hand ligt om te 'opteren' voor een lesbische relatie. Wat de opmerkingen in verband met (J.) en haar relaties met mannen betreft kan trouwens toegevoegd worden dat u later tijdens het gehoor, wanneer u gevraagd wordt of (J.) ooit vriendjes had voor u, u plots verklaart dat niet meer te weten (zie gehoor CGVS, p.9) wat merkwaardig is aangezien u eerder opmerkte dat ze gestopt was met relaties met mannen omwille van de vele teleurstellingen die ze had gekend (zie gehoor CGVS, p.3).

Bovendien antwoordde u op de vraag wat u voelde toen u ontdekte dat u lesbisch bent dat u er van houdt zelfs als het niet aanvaard is en dat u niet bang was (zie gehoor CGVS, p.6). Gelet op het heersende sociale stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst is het bijzonder merkwaardig dat u zich blijkbaar nooit vragen zou gesteld hebben bij uw lesbische geaardheid. Het is best mogelijk dat u zich persoonlijk goed voelde toen u uw eerste lesbische ervaring had en toen u besepte dat u lesbisch bent, maar het is weinig overtuigend dat dit gevoel niet gepaard ging met gevoelens van twijfel, angst, frustratie,...omwille van het feit dat u een geaardheid hebt die sociaal volstrekt niet aanvaard was. Dat u uw ontdekte lesbische geaardheid in dergelijke omstandigheden niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt dan ook weinig doorleefd over. Ook wanneer u vertelt over het moment dat (L.) u haar lesbische geaardheid bekend maakte, stelt u zich duidelijk geen vragen bij de moeilijkheden die zo'n bekendmaking teweeg brengen en verklaart u niet te weten of zo'n bekendmaking met angst gepaard ging, wat opnieuw weinig doorleefd voorkomt (zie gehoor CGVS, p.6).

Vervolgens is het merkwaardig dat u nooit iemand op de hoogte bracht van uw lesbische geaardheid - buiten uw twee vriendinnen (L.) en (J.) - (zie gehoor CGVS, p.5-6), omdat u bang was van de reacties, maar u bij uw aankomst in de gevangenis - nochtans een vijandige en allerm minst veilige omgeving - meteen aan een medegevangene uw geaardheid bekend maakte (zie gehoor CGVS, p.3). Ook dit komt allerm minst doorleefd over in een homofobe omgeving als een Kameroense gevangenis. Ook uw initiële verklaring dat u naar de katholieke kerk ging in Kameroen roept vragen op. Immers, wanneer u hierop gevraagd werd hoe de kerk dan stond tegenover homoseksualiteit, verklaart u dat het niet geaccepteerd

werd. Hierop gevraagd dat u dan toch bleef verder gaan naar die kerk, verklaart u weliswaar niet vaak gegaan te zijn. Geconfronteerd met de visie van de kerk en uw blijvend engagement en gevraagd naar de verzoenbaarheid daarvan, wijzigt u uw verklaringen enigszins en verklaart u plots eerst vaak gegaan te zijn maar u teruggetrokken te hebben toen u ontdekte dat het niet aanvaard werd (zie gehoor CGVS, p.8).

Voorts kunnen er enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw beweerde lesbische relatie met (J.).

Zo is het merkwaardig dat u initieel tijdens het gehoor voor het CGVS verklaarde dat (J.) een enige dochter was en daarom op het huis van haar ouders moest letten (zie gehoor CGVS, p.3). Verder tijdens het gehoor, wanneer gepeild werd naar de broers en zussen van (J.), verklaarde u echter dat (J.) nog twee zussen had (zie gehoor CGVS, p.8). Later tijdens het gehoor verklaarde u vervolgens dat (J.) u niet van in het begin van jullie relatie zei dat ze zussen had en dat ze zei dat ze enig kind was. Gevraagd naar waarom (J.) zoiets zou doen, moest u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoor CGVS, p.10). Deze tegenstrijdigheid over (J.)'s familiale situatie laat reeds toe ernstig te twifelen aan uw relatie met haar. Bovendien is het merkwaardig dat u blijkbaar met (J.) praatte over het beroep van haar vader (zie gehoor CGVS, p.3), maar dat u eigenlijk niet weet wat zijn functie dan precies is of waar hij werkte (zie gehoor CGVS, p.4). Dit is des te merkwaardiger aangezien u in zijn huis zou zijn opgepakt en men u tijdens uw arrestatie zou gemeld hebben dat hij 'commissioner' was (zie gehoor CGVS, p.3). Het feit dat u ook nu nog niet weet wat dat dan precies inhoudt, is uiterst merkwaardig aangezien mag verwacht worden dat u zich hierover reeds zou geïnformeerd hebben bij (J.) met wie u immers verklaart nog online contact te hebben (zie gehoor CGVS, p.5). Ook hier en trouwens enige bedenkingen worden gemaakt. Immers, u verklaarde initieel tijdens het gehoor op het CGVS dat u enkel nog met uw moeder in Kameroen contact had en met niemand anders (zie gehoor CGVS, p.2). Dat u op dat moment blijkbaar vergat uw partner (J.) te vermelden, tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw relatie met (J.) aan. Deze vaststellingen worden trouwens nog bevestigd wanneer u gevraagd wordt (J.) te beschrijven en u niet verder komt dan te stellen dat ze 'normaal is en niet te vet en lichter gekleurd dan u' (zie gehoor CGVS, p.9).

Ook aangaande uw kennis van de situatie van homoseksuelen in Kameroen dienen ten slotte enkele pertinente opmerkingen te worden gemaakt.

U verklaarde immers rechten gestudeerd te hebben om advocaat te kunnen worden en op die manier voor de rechten van de LGTB te kunnen vechten (zie gehoor CGVS, p.6), maar kende in Kameroen blijkbaar geen enkele andere advocaat die voor dezelfde rechten strijdt of enige organisatie die hun rechten verdedigt (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaarde weliswaar Alice Nkom te kennen, maar verder tijdens het gehoor blijkt u die pas ontdekt te hebben toen u reeds in België was en dingen opzocht op het internet (zie gehoor CGVS, p.10). Ook is het merkwaardig dat u, gezien uw beweerde engagement voor de rechten van LGTB in Kameroen, geen lid was, noch enige kennis heeft met betrekking tot een organisatie voor LGTB, maar in België wel meteen na uw aankomst een dergelijke organisatie opzocht, waarvan u zich echter de naam niet meer herinnert (zie gehoor CGVS, p.8). Hiermee enigszins geconfronteerd verklaarde u nogal onbegrijpelijk dat u in Kameroen geen lid was van een dergelijke organisatie omdat daar de bescherming niet 100% is, wat uw engagement voor de LGTB-rechten toch enigszins aantast. Verder kunnen ook ernstige vragen gesteld worden bij uw bewering dat u in Kameroen zelf geen advocaat raadpleegde nadat u was opgepakt en vooral uw bewering dat u geen advocaat nam omdat u het 'niet wist' (zie gehoor CGVS, p.10), wat gezien het profiel dat u van uzelf schetste als zijn toekomstig voorvechtster van homoseksuelen, totaal onaannemelijk is.

Al deze elementen laten toe geen geloof te hechten aan uw verklaringen met betrekking tot uw lesbische geaardheid en bijgevolg ook niet aan de problemen die daaruit zouden voortgekomen zijn in Kameroen. Hierbovenop kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde verkracht te zijn door de Kameroense politie maar dit noch in het ziekenhuis in Kameroen, noch bij de dokter in België hebt vermeld, hoewel u blijkbaar gynecologische problemen ondervond in België. Gevraagd naar waarom u naliel dit te vermelden verklaarde u dat u vergat het te zeggen (zie gehoor CGVS, p.10). Aangezien u blijkbaar geen problemen ondervond deze gebeurtenissen aan de protection officer van het CGVS te vertellen, mocht van u toch ook verwacht worden dat u bij gynecologische klachten dit element zou vermeld hebben bij uw arts. Het feit dat u naliel dit te doen en zelfs verklaarde dat u het vergat te melden, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U legde in het kader van uw asielaanvraag een identiteitskaart en examenresultaten neer, die de hierboven getrokken conclusies niet wijzigen, aangezien uw identiteit en studies hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Zij stelt dat de bestreden beslissing tevens is behept met een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding.

Inzake de motivering omtrent de ontdekking en beleving van haar geaardheid, stelt verzoekster dat zij gevoelens kende voor J. en dat zij anders met haar geen gemeenschap had gehad. Voorts stelt zij dat zij enkel antwoordde op de vragen en bevestigde dat zij verliefd was op J.

Verzoekster antwoordde eerst dat J. wel relaties had met mannen doch ontgoocheld was. Verder werd gevraagd of zij de namen van de ex-vriendjes van J. kende, waarop zij stelde deze niet te kennen. Ook over de ex-vriendinnen van J. wist zij niets.

Volgens verzoekster wordt haar ten onrechte verweten dat zij niet kon opteren voor een lesbische relatie gelet op de homofobie in Kameroen. In Kameroen wordt een haatpolitiek gevoerd tegen homo's. Dat zij werd verkracht en mishandeld door de politie bewijst dit.

Omtrent de ontdekking van haar geaardheid betoogt verzoekster dat uit haar verklaringen blijkt dat zij deze niet openbaar kon maken doch steeds verborg uit angst. Zo was het ook voor J. De reactie van verzoekster is in een homofob klimaat normaal. Dit verklaart ook de beperktheid van haar emotionele wereld. Er kan haar niet verweten worden dat zij niet doordrongen is van haar geaardheid.

Aangaande het motief dat het merkwaardig is dat zij buiten L. en J. niemand op de hoogte bracht van haar geaardheid doch dit wel bekend maakte in de gevangenis verwijst verzoekster naar voorgaande argumenten.

Betreffende haar relatie met J. stelt verzoekster dat zij inderdaad aanvankelijk aangaf dat deze enig kind was doch achteraf aangaf dat zij wel broers en zussen had van een andere moeder. Zij geeft aan duidelijk te hebben verklaard dat J. het enig kind van haar moeder was en dat de twee zussen uit een ander huwelijk van de vader van J. kwamen. Over het beroep van de vader van J. stelde verzoekster dat deze 'Police Commissioner' is.

Dat verzoekster geen advocaat heeft geraadpleegd in Kameroen verklaart zij door de corruptie in het land en doordat homoseksualiteit er wordt verboden en bestraft. Zelfs de activiste Alice Nkom wordt met opsluiting en de dood bedreigd. Er is geen sprake van rechten van homoseksuelen en geen enkele organisatie is bestand tegen de strijd van de overheid tegen homo's. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) hield met deze context geen rekening.

Gezien homoseksualiteit er strafbaar is en gelet op de intolerantie die er heerst kan verzoeksters veiligheid in haar land niet worden gewaarborgd. In tegendeel wacht haar aldaar gevangenschap en een vernederende behandeling.

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld en een onredelijke beslissing werd genomen. Ten onrechte werd een deel van haar verklaringen buiten beschouwing gelaten en slechts een deel van het relaas in aanmerking genomen. Daardoor is er sprake van machtsoverschrijding en van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en artikel 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoekster voegt een afdruk van e-mailverkeer tussen haar en J. en algemene informatie betreffende Alice Nkom bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3-5).

2.2.1. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt dat en onder welke voorwaarden de Minister of diens gemachtigde kan beslissen om de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen. Hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou kunnen zijn geschonden wordt door verzoekster in het geheel niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

2.2.2. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn door machtsoverschrijding kan evenmin worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Uit verzoeksters gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat zij niet-doorleefde verklaringen aflegde omtrent de ontdekking en de beleving van haar voorgehouden geaardheid. Zij verwees, wanneer werd gepeild hoe zij haar geaardheid ontdekte en ziet, immers doorgaans naar het seksuele aspect van een relatie en liet daarbij andere gevoelens achterwege. Dat zij in het verzoekschrift op algemene wijze stelt dat zij geen gemeenschap had gehad met J. indien zij voor haar geen gevoelens had doet aan de voormelde vaststelling geen afbreuk.

Tevens motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoekster bevreemdende verklaringen aflegde daar waar zij haar eigen geaardheid afleidde uit het gegeven dat zij geen seksueel genot kende met de man met wie zij eerder een relatie had en tevens aangaf dat J. geen relaties met mannen meer wou aangaan en met relaties met mannen zou zijn gestopt omdat deze persoon in het verleden teleurstellingen zou hebben gehad met mannen. Niet enkel is het bevreemdend dat verzoekster hiermee laat uitschijnen dat J. haar geaardheid zou hebben gewijzigd ingevolge het loutere gegeven dat zij teleurstellende relaties zou hebben gekend met mannen, doch tevens is het een merkwaardige voorstelling van de werkelijkheid in een homofob klimaat als het Kameroense dat het aangaan van een lesbische relatie een alternatief zou vormen voor iemand bij wie een heteroseksuele relatie niet bevredigend of teleurstellend is gebleken.

Daarenboven antwoordde verzoekster, gevraagd hoe zij zich voelde wanneer zij haar geaardheid ontdekte, en dit gelet op een omgeving die het daar moeilijk mee had: *"Ik hou ervan zelfs als het niet aanvaard is. Ik was niet bang"* (administratief dossier, stuk 4, p.6). Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift de sociale uitsluiting en de angst voor deze uitsluiting benadrukt, dient te worden vastgesteld dat dergelijk bewustzijn niet blijkt uit haar verklaringen bij het CGVS. Dat verzoekster haar pas ontdekte lesbische geaardheid in een homofobe samenleving niet als meer problematisch zou

hebben ervaren is niet aannemelijk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de ontdekking van deze geaardheid in zulke omgeving gepaard zou gaan met gevoelens van twijfel, angst of frustratie.

Ook verzoeksters verklaringen over de wijze waarop haar eerste vriendin, L. te kennen gegeven zou hebben dat zij lesbisch was, zijn niet aannemelijk in een samenleving die tegen hun geaardheid gekant is. Zij gaf aan dat L. dit op eenvoudige wijze via gesprekken te kennen zou hebben gegeven, hetgeen gelet op het heersende stigma ter zake niet aannemelijk is. Bovendien zou verzoekster zich duidelijk geen vragen hebben gesteld bij de moeilijkheden die zulke bekendmaking teweeg kon brengen en gaf zij aan niet te weten of dergelijke bekendmaking met angst gepaard ging, wat opnieuw niet doorleefd overkomt (*ibid.*).

Daarenboven is het in het geheel niet plausibel dat verzoekster enerzijds omdat zij bang was voor de eventuele reacties nooit iemand van haar geaardheid op de hoogte bracht behoudens L. en J. doch anderzijds bij haar aankomst in de gevangenis – nochtans een vijandige en onveilige omgeving – haar geaardheid meteen aan haar medegevangenen bekend maakte (*ibid.*, p.3, 5-6). Verzoekster voert geen argumenten aan die aan deze vaststelling afbreuk kunnen doen.

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaarde geaardheid wordt verder ondermijnd doordat zij, ondanks dat zij uitdrukkelijk stelde dat zij rechten ging studeren omdat zij als advocaat voorvechter wilde worden van de rechten van holebi's, een frappant gebrek aan kennis vertoonde omtrent andere advocaten en organisaties die hiervoor vechten in haar land van herkomst. Wanneer werd gevraagd of zij nog andere advocaten kende die vechten voor de rechten van personen met haar geaardheid kon verzoekster immers slechts de naam van één zulke advocaat, Alice Nkom, noemen en gaf zij aan geen andere advocaten te kennen die dit doen. Bovendien vertoonde zij omtrent voornoemde advocaat eveneens een gebrek aan kennis. Zij stelde dat deze advocaat een associatie heeft die vecht voor de rechten van homo's doch kon zij de naam van deze associatie niet geven (*ibid.*, p.6). Verzoekster kende evenmin andere organisaties die zich in Yaoundé of de rest van Kameroen bezig houden met de rechten van holebi's (*ibid.*, p.7). Bovendien stelde zij geen lid te zijn van zulke organisatie omdat de bescherming in Kameroen nog niet optimaal is, hetgeen bezwaarlijk kan worden gerijmd met haar beweerde engagement (*ibid.*, p.8). Verder is het uiterst bevreemdend is dat verzoekster, die enerzijds zelf advocaat wilde worden om te vechten voor de rechten van holebi's, in het kader van haar voorgehouden problemen anderzijds zelf geen advocaat zou hebben geraadpleegd. Gevraagd waarom zij dit niet deed, kwam zij niet verder dan te stellen: "*Ik weet niet. Ik wist het niet...*" (*ibid.*, p.10). Verzoekster tracht de voormelde vaststellingen ten onrechte te vergoelijken door te verwijzen naar het algemene klimaat van homofobie in haar land en naar de bedreigingen die Alice Nkom ondervindt, alsmede door te stellen dat homoseksuelen in haar land geen rechten hebben en dat er geen organisaties zijn die bestand zijn tegen de strijd van de overheid. Uit verzoeksters eigen verklaringen, zoals hoger aangehaald, blijkt immers dat zij wel degelijk geloofde in de rechten van holebi's en dat het haar wens en haar betrachting was om zelf als advocate voorvechter te worden van deze rechten. Gelet op deze verklaringen en dit voorgehouden engagement kon van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij beter op de hoogte zou zijn omtrent andere advocaten en organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's en zelf een advocaat zou hebben geraadpleegd wanneer zij met haar aangevoerde problemen werd geconfronteerd. De voormelde onwetendheden en verzoeksters houding en handelwijze in haar land staan in dermate schril contrast met haar beweerde engagement om advocaat te worden om op deze wijze te kunnen fungeren als voorvechter voor de rechten van personen met eenzelfde geaardheid als de hare dat noch aan dit engagement, noch aan haar geaardheid geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoekster enerzijds beweerde dat zij in België naar een organisatie zou zijn gegaan, doch anderzijds niet in staat bleek om de naam van deze organisatie te geven en te preciseren wat voor organisatie dit was, daar waar zij aangaf: "*Ik weet niet. Ik denk om voor rechten van gays en lesbians te vechten*" (*ibid.*, p.8).

Daarenboven kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde relatie met J., waaruit haar problemen zouden zijn voortgesproten. Zo kon zij deze persoon, wanneer hiernaar herhaaldelijk gevraagd werd, niet op een doorleefde manier omschrijven en kwam zij in dit kader niet verder dan te stellen: "*Ze ziet er normaal uit (...) Normaal, niet te vet. Normaal (...) Ze is fair, maar haar kleur is helderder en een normaal lichaam*" (*ibid.*, p.9). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster een meer gedetailleerde verklaring zou kunnen geven van de persoon met wie zij beweert een lesbische relatie te hebben gehad.

Verzoekster bleek voorts niet op de hoogte te zijn van de vriendinnen die J. had voordat deze met haar een relatie begon, en dit ondanks dat aangenomen kan worden dat zij hierover zouden hebben gepraat (*ibid.*). Daarenboven legde zij tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of J. ooit relaties

onderhield met mannen. Uit haar aanvankelijke verklaringen blijkt duidelijk dat J. in het verleden relaties had met mannen, daar waar zij aangaf: “(...) ze zei dat ze geen mannelijke relaties meer aanging omdat ze teveel teleurstellingen had gehad met mannen. Ze zei dat ze gestopt was” (*ibid.*, p.3). Later tijdens het gehoor stelde zij echter niet meer te weten of J. voor haar relaties had met mannen, en dit ondanks dat zij hierover zouden hebben gesproken (*ibid.*, p.9). De voorgaande verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster legde verder uiterst vage verklaringen af inzake de vader van J., door wie zij zouden zijn betrapt. Zo bleek zij diens naam niet te kennen. Bovendien stelde zij in het kader van haar relaas weliswaar dat de personen die haar arresteerden de vader van J. ‘commissioner’ noemden, doch bleek zij even verder, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, niet te weten wat deze deed. Hiernaar gevraagd, kwam zij niet verder dan te verklaren: “*Hij was civil servant*”. Gevraagd waar hij werkte en wat zijn precieze functie was, antwoordde verzoekster: “*nee*” (administratief dossier, stuk 4, p.3-4).

Dit alles klemmt nog des te meer gezien verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de contacten die zij al dan niet nog onderhield met J. na haar vertrek uit haar land van herkomst. Wanneer aanvankelijk werd gevraagd of zij nog contact had met mensen in Kameroen, gaf verzoekster slechts aan dat zij haar moeder nog belde. Vervolgens gevraagd: “*Met iemand anders contact dan je moeder?*”, antwoordde verzoekster: “*nee*” (*ibid.*, p.2). Wanneer later tijdens het gehoor werd gevraagd of zij wist wat er met J. gebeurde na hun betrapting, beweerde verzoekster echter plots dat zij nog in contact stond met J. (*ibid.*, p.5, 7).

De geloofwaardigheid van verzoeksters problemen wordt nog verder ondergraven doordat zij, daar waar zij bij het CGVS blijkbaar spontaan en zonder problemen verklaarde dat zij bij haar arrestatie door de politie zou zijn verkracht (*ibid.*, p.4), hiervan in de vragenlijst nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 9). Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate ingrijpend en essentieel element in haar relaas als een verkrachting door de politie in de vragenlijst zou hebben vermeld indien deze gebeurtenis daadwerkelijk had plaatsgevonden. Dit klemmt des te meer daar verzoekster, ondanks dat zij gynaecologische problemen zou hebben ondervonden, noch in het ziekenhuis in Kameroen noch bij de dokter in België zou hebben vermeld dat zij werd verkracht, en dit omdat zij “*vergat het te zeggen*” (administratief dossier, stuk 4, p.10).

Verzoekster brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Het geheel van de voorgaande vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende geaardheid, noch aan haar beweerde relatie met J., noch aan de problemen die zij ingevolge hiervan beweert te hebben ondervonden.

De neergelegde documenten zoals opgenomen in het administratief dossier vermogen aan het voorgaande geen afbreuk te doen (administratief dossier, stuk 12: documenten). Deze documenten bevatten slechts een aantal gegevens betreffende verzoeksters identiteit en scholing. Zij bevatten geen elementen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar geaardheid, relatie en relaas kunnen herstellen.

Het mailverkeer dat door verzoekster bij het verzoekschrift wordt gevoegd kan de voormelde vaststellingen evenmin ontkrachten (rechtsplegingdossier, stuk 1, bijlage3). Reeds hoger werd vastgesteld dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de contacten die zij nog zou hebben gehad met J., de beweerde opsteller van de neergelegde mails, hetgeen de geloofwaardigheid van het beweerde mailverkeer tussen J. en verzoekster op de helling plaatst. Daarenboven kunnen de e-mailadressen zoals vermeld in de neergelegde mails door eender wie zijn aangemaakt zodat de herkomst van deze mails niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen de gegevens en inhoud zoals vermeld in deze mails door eenieder in onderlinge afspraak worden opgesteld zodat hieraan bezwaarlijk enige bewijswaarde kan worden gehecht. Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoekster, ondanks dat

de neergelegde e-mails zouden dateren uit de periode van 13 februari 2012 tot 1 maart 2012, deze niet eerder heeft neergelegd en niet de minste uitleg verstrekt voor het feit dat zij deze slechts bij onderhavig verzoekschrift voegt.

De informatie betreffende Alice Nkom is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Het neerleggen van dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoekster nog op algemene wijze beweert dat de feitelijke gegevens niet correct zouden zijn beoordeeld en dat een deel van haar verklaringen en haar relaas ten onrechte buiten beschouwing zou zijn gelaten, dient te worden opgemerkt dat dergelijke algemene en niet nader uitgewerkte beweringen geenszins vermogen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing en de voormelde concrete vaststellingen niet kunnen ontkrachten. Verzoekster laat na te preciseren welke feiten incorrect zouden zijn beoordeeld en toont niet aan dat of op welke wijze dit een weerslag zou hebben gehad op de motivering van de bestreden beslissing. Voorts heeft de commissaris-generaal geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat of welke verklaringen en elementen niet of onvoldoende in aanmerking zouden zijn genomen en preciseert zij evenmin dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.6. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde geaardheid en problemen, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS